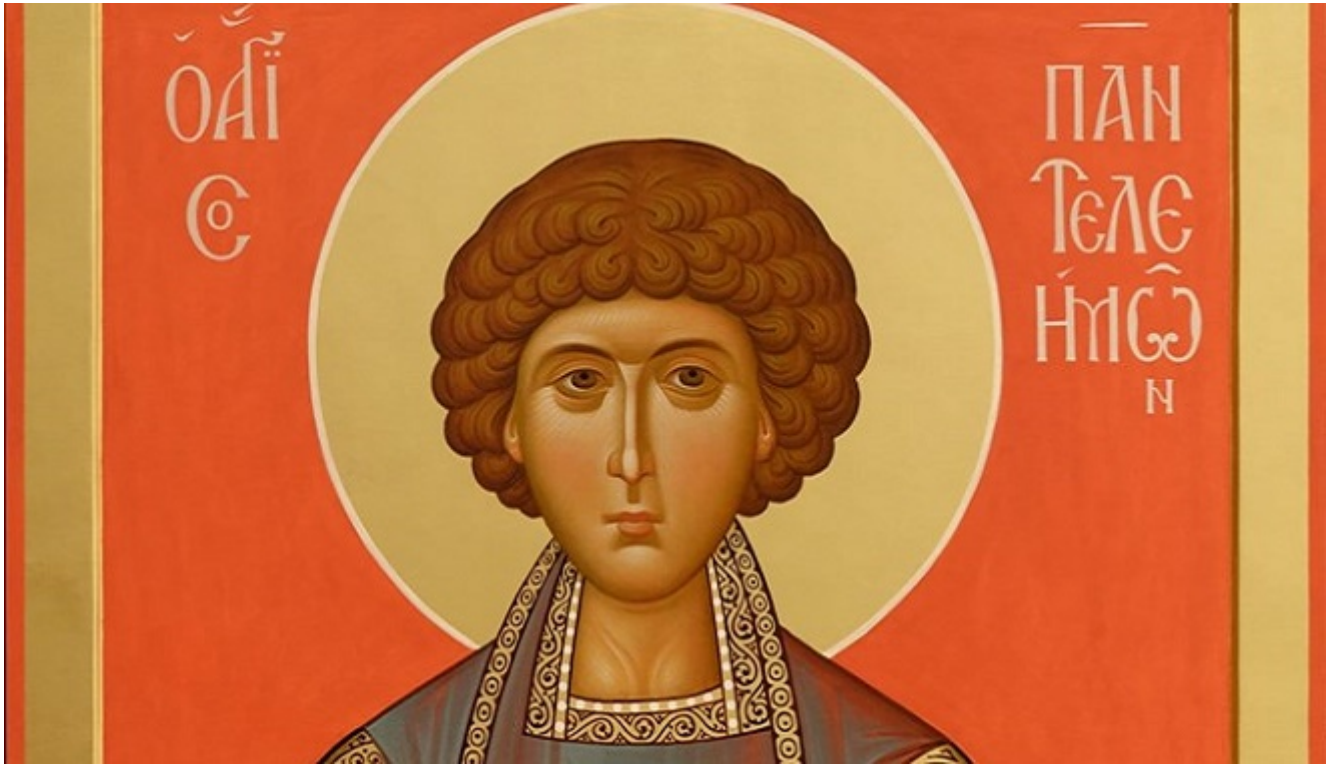

«Κάποτε με λέγαν Παντολέοντα». Ένα συναξάρι σε πρώτο πρόσωπο

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

Έχουν δεν έχουν περάσει τρεις αιώνες από το πέρασμα του Θεανθρώπου στη γη αυτή και γεννιέμαι στη Νικομήδεια. Διχασμένο το σπίτι μου γι' αυτά που πασκίζουν να δώσουν νόημα στη ζωή: Άλλη πίστη ο πατέρας μου, άλλη η μάνα μου. Είναι οι εποχές που το καινούργιο αγωνίζεται να εκτοπίσει το παλιό. Κι αυτό αντιστέκεται και με φανατισμό παλεύει να διασώσει αιώνων στηρίγματα και εξηγήσεις.

Παράξενες κι οι σχέσεις των ανθρώπων σε τέτοιες εποχές: Κάτω απ' την ίδια στέγη βρίσκονται πολλές φορές δυο κόσμοι. Γέφυρα μόνο η αγάπη, για να ενώσει βαθιά φαράγγια διαφορών. Τα ξέρεις κι απ' την εποχή σου. Θρησκείες, πολιτισμοί, παραδόσεις, νοοτροπίες, όλα ανακατεμένα μέσα στις μεγαλουπόλεις, στα διαμερίσματα, στις σχολικές τάξεις. Έτσι και τότε. Δοσμένος ολόψυχα ο πατέρας μου, ο Ευστόργιος στην αγάπη των ειδώλων. Αφοσιωμένη η μάνα μου, η Ευβούλη στην πίστη του Χριστού. Δε με διχάσανε. Δε με τραυμάτισε η δική τους σύγκρουση. Μέσα απ' την αγάπη τους ένιωσα τη φροντίδα και την έννοια τους για μένα. Στον

καθένα τους διαφορετικά είναι εκείνα που χρωστάω. Ο καθένας τους διαφορετικά περίμενε από μένα. Σ' ένα συμφωνήσανε: Με μάθανε στο κάθε τι να δίνωμαι ολόψυχα κι ολόσωμα. Και πίσω ποτέ. Γι' αυτό και τ' όνομά μου: Παντολέων.

Για τη σπουδή μου ο πατέρας μου έψαξε το καλύτερο. Κι όταν στα πρώτα γράμματα φάνηκε το καλό μυαλό μου, κοντά του με πήρε ένας σπουδαίος γιατρός στα μέρη μας, ο Ευφρόνιος, ο Θεός να τον αναπαύει. Γρήγορα οι ικανότητές μου μ' έκαναν τον αγαπημένο του μαθητή. Γενικά, η ζωή μου φάνταζε ένα μακρύ, πολύχρωμο χαλί απλωμένο μπροστά μου, που άλλο δεν έμενε από το να το περπατήσω. Όταν γύρω μου τα βάσανα και οι δυσκολίες της ζωής είχαν ήδη χτυπήσει την πόρτα των συνομηλίκων μου, εμένα με περίμενε, πριν ακόμη τελειώσω τις σπουδές μου, το παλάτι του βασιλιά, του Μαξιμιανού. Μα κι η θωριά κι η ομιλία μου ήταν ξεχωριστές. Το 'νιωθα, το 'βλεπα το πόση ευχαρίστηση ένιωθαν να μιλούν μαζί μου μικροί και μεγάλοι και πόσο εύκολα γινόμουν το κέντρο της κάθε συντροφιάς.

ΟΑΙ
Ε

ΠΑΝ
ΤΕΛΕ
ΗΜΩ
Ν

ΙΕΖΠΕΖ

Η μητέρα μου έφυγε νωρίς. Είχε προλάβει όμως να φυτέψει στην ψυχή μου δυο πράγματα: την πίστη πως ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος δρόμος να φτάσω στον ουρανό κι πως ό,τι καλό έχω είναι δώρο και άρα αιτία όχι περηφάνιας αλλά ευγνωμοσύνης. Ακόμα όμως οι σπόροι ήταν θαμμένοι βαθιά και οι καρποί περίμεναν την ώρα τους. Χρειάστηκαν χρόνια πολλά μέχρι να μάθω να βλέπω σαν δώρο Του την κάθε στιγμή, την κάθε περίπτωση, την κάθε συνάντηση.

Τι άλλο από δώρο ήταν και η συνάντηση με τον άγιο Ερμόλαο, μεγάλη η χάρη του, ιερέα τότε στην πατρίδα μου, τη Νικομήδεια; Τι άλλο από θεϊκό φωτισμό θα τον έκανε, κρυμμένο και φοβισμένο τότε από τον σάλο των διωγμών, ν' ανοίξει εκείνο το μεσημεράκι την πόρτα του φτωχικού του σ' εμένα, ένα άγνωστο πλουσιόπαιδο, που έτυχε να διαβαίνει έξω απ' την πόρτα του; Είναι φορές που ξέρουμε από την πρώτη στιγμή, πως ένας άνθρωπος θα σφραγίσει τη ζωή μας. Κι εγώ το 'νιωσα. Σαν σε φίλο καρδιακό άνοιξα την καρδιά μου εκείνη κιόλας την ώρα. Του 'πα για τις σπουδές και τους γονιούς μου. Του 'πα για τον δάσκαλό μου, το μεγάλο μου πρότυπο. Του 'πα και για τα ινδάλματά μου, τον Ασκληπιό, τον Ιπποκράτη, τον Γαληνό. Με γλυκιά ματιά με άκουγε ώρα πολλή. Κι όταν μίλησε, αν κι ο γιατρός εγώ, ο δικός του λόγος έγινε νυστέρι για να φτάσω στα κρυφά σαράκια που σχεδόν ανεπαίσθητα έσκαβαν το είναι μου.

«Και συ παιδί μου», ρώτησε, «σε ποια πίστη έχεις δώσει την καρδιά σου;».

Σπάνια δεν είχα απάντηση έτοιμη. Και τώρα είδα άξαφνα τον εαυτό μου να πατάει σε δυο βάρκες, σαν κι αυτές που εδώ μπροστά μας λικνίζονται. Δε μίλησα. Αυτός αμέσως, χωρίς να λογαριάσει την ταραχή μου, χωρίς να φοβηθεί την αντίδραση μου στον πόνο της τομής που χάραζε στην ψυχή μου, «λίγη βοήθεια θα δώσουν σ' εσένα και στους αρρώστους σου οι σπουδές σου, πίστεψέ με», μου λέει. «Κι όσο για τους θεούς που όσοι σε κολακεύουνε έχουνε για προστάτες», συνέχισε, «ξεραμένα πηγάδια παιδί μου, ξεραμένα πηγάδια».

Ήτανε κάμποσος καιρός που ένιωθα τον εαυτό μου ολότελα ανήμπορο μπροστά στον ανθρώπινο πόνο. Κι η καθημερινή γεύση του θανάτου γέμιζε την ύπαρξή μου με μια απέραντη ματαιότητα. Όταν μου μίλησε για τα θαύματα του Χριστού δεν ξενίστηκα. Το παράλογό τους δεν ήταν δυνατότερο από τον παραλογισμό του θανάτου, που καθημερινά τον πάλευα και σπάνια τον νικούσα. Σαν αστραπή επέρασε απ' το νου μου η μητέρα μου, γονατιστή μπροστά σε έναν κρυμμένο σταυρό και σε μια μόνο στιγμή οι παιδικές μου μνήμες βρήκαν το νόημά τους. Δεν ήταν ο πράος γέροντας που μίλαγε απλά, χωρίς φανατισμό κι εχθρότητα. Ήταν η ίδια μου η καρδιά που ένιωθε πως έφτασε η ώρα για τα μεγάλα «ναι» και τα μεγάλα «όχι».

Το καταφύγιο αυτό των Χριστιανών έγινε από τη μέρα εκείνη το κέντρο της ζωής μου. Νόμιζα μέχρι τότε τον εαυτό μου για ισορροπημένο. Έβλεπα τώρα τον πόλεμο ανάμεσα στην καρδιά και το μυαλό. Παράπαια. Η πρώτη γευτότανε την πληρότητα της παρουσίας του Ιησού. Το άλλο κολλούσε με μανία στα έργα των ανθρώπων. Το 'νιωθα πως η ειρήνη μόνο σαν δώρο θα έρθει. Δεν γνώριζα ούτε το «πότε» ούτε το «πως». Ετοιμαζόμουν όμως και εξασκούσα μυστικά τον εαυτό μου να διαβάσει τα σημεία.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](https://bit.ly/3BLtk4w)

<https://bit.ly/3BLtk4w>